

Sygn. akt VII Ka 331/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.),

SO Andrzej Żurawski,

Protokolant: st. sekr. sąd. Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Arkadiusza Szwedowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r.

sprawy W. Ł.

oskarżonego o przestępstwa z art. 291§1kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 lutego 2014r. sygn. akt II K 403/13

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do oskarżonego W. Ł. karę łagodzi do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowania odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 331/14

UZASADNIENIE

1. W. Ł.,

2. M. S. (1),

3. P. S.,

zostali oskarżeni o to, że:

I w okresie od 8 czerwca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru niebieskiego o numerze (...) (...) wartości 38.000 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II w okresie od 28 lipca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru szary/srebrny o numerze (...) (...) wartości 40.000 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III w okresie od 29 lipca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru czarnego o numerze (...) (...) wartości 41.100 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV w okresie od 6 sierpnia 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru zielonego o numerze (...) (...) wartości 33.600 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V w okresie od 25 sierpnia 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru zielonego o numerze (...) (...) wartości 29.900 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI w okresie od 9 września 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przyjął w celu przerobienia, umożliwiającego do legalnego obrotu samochód marki V. (...) koloru zielonego o numerze (...) (...) wartości 20.900 złotych, wiedząc, że pojazd ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

przy czym W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto **P. S.** o to, że:

VII w okresie od 8 czerwca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. usunął z samochodu marki V. (...) koloru niebieskiego o numerze (...) (...) i wartości 38.000 złotych znak identyfikacyjny w postaci numeru identyfikacyjnego pojazdu umieszczonego na przegrodzie komory silnika,

tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.

VIII w okresie od 28 lipca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. usunął z samochodu marki V. (...) koloru szary/srebrny o numerze (...) (...) wartości 40.000 złotych znak identyfikacyjny w postaci numeru identyfikacyjnego pojazdu umieszczonego na przegrodzie komory silnika,

tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.

IX w okresie od 29 lipca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. usunął z samochodu marki V. (...) koloru czarnego o numerze (...) (...) wartości 41.100 złotych znak identyfikacyjny w postaci numeru identyfikacyjnego pojazdu umieszczonego na przegrodzie komory silnika,

tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.

X w okresie od 6 sierpnia 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. usunął z samochodu marki V. (...) koloru czarnego o numerze (...) (...) wartości 33.600 złotych znak identyfikacyjny w postaci numeru identyfikacyjnego pojazdu umieszczonego na przegrodzie komory silnika,

tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.

XI w okresie od 25 sierpnia 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) usunął z samochodu marki V. (...) koloru szary/srebrny o numerze (...) (...) wartości 29.900 złotych znak identyfikacyjny w postaci numeru identyfikacyjnego pojazdu umieszczonego na przegrodzie komory silnika,

tj. o przestępstwo z art. 306 k.k.

Sąd Rejonowy w Olsztynie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 403/13

I oskarżonych W. Ł. i P. S. w miejsce wszystkich zarzucanych im czynów uznał za winnych tego, że w okresie od 8 czerwca 2009 r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu i z inną osobą w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjęli w celu przerobienia i demontażu umożliwiającego wprowadzenie do legalnego obrotu części samochodowych samochodu marki V. (...) koloru niebieskiego o numerze (...) (...) i wartości 38.000 złotych, koloru srebrnoszarego o numerze (...) (...) i wartości 40.000 złotych, koloru czarnego o numerze (...) (...) i wartości 29900 złotych, koloru zielonego o numerze (...) (...) i wartości 33.600 złotych, koloru zielonego o numerze (...) (...) i wartości złotych, koloru zielonego o numerze (...) (...) i wartości 20.900 złotych, wiedząc że pojazdy te uzyskane zostały za pomocą czynu zabronionego, przy czym oskarżeni W. Ł. i P. S. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał ich:

- z mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W. Ł. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- z mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu P. S. karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II oskarżonego M. S. (1) w miejsce wszystkich zarzucanych mu czynów z punktu II do VI a/o uznaje za winnego tego, że w okresie od 28 lipca 2009r. do 21 września 2009 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i W. Ł. i z inną osobą w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjął w celu przerobienia i demontażu umożliwiającego wprowadzenie do legalnego obrotu części samochodowych samochodu marki V. (...) koloru srebmoszarego o numerze (...) (...) i wartości 40.000 złotych, koloru czarnego o numerze (...) (...) i wartości 41100 złotych, koloru zielonego o numerze (...) (...) i wartości 33.600 złotych, koloru zielonego o numerze (...) (...) i wartości 29900 złotych, koloru zielonego o numerze (...) i wartości 20.900 złotych, wiedząc że pojazdy te uzyskane zostały za pomocą czynu zabronionego i za to z mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. S. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III oskarżonego M. S. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu I aktu oskarżenia,

IV na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu M. S. (1) na okres lat 5 (pięciu) tytułem próby oraz oddaje go pod dozór kuratora;

V na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. S. kary pozbawienia wolności zaliczył się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 21 września 2009 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VI na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca W. Ł. i zakresie dotyczącym tego oskarżonego i zarzucił mu:

I obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez nieoparcie orzeczenia na całokształcie zebranego i ujawnionego na rozprawach materiału dowodowego i pominięcie wyjaśnień oskarżonego P. S. i zeznań (wcześniej wyjaśnień) świadka P. B. złożonych w toku postępowania przygotowawczego na k. 44v-47, 87v-91, 147-148, 417-419 i rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego W. Ł. w zakresie ilości samochodów, które zostały przywiezione do oskarżonego P. S., przez oskarżonego M. S. (1), pominięcie faktu, iż oskarżony P. S. oraz świadek P. B. rozbierali na części inne samochody, a w szczególności na przełomie sierpnia i września w warsztacie M. S. (2);

II obrazę przepisów postępowania, tj. art. 423 § 1a k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jedynie odnośnie osoby oskarżonego W. Ł. w sytuacji skazania oskarżonego M. S. (1) za czyny popełnione wspólnie i w porozumieniu z W. Ł. i P. S., bez takiego opisu czynu odnośnie oskarżonego W. Ł., uniewinnienia M. S. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia;

III obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia niezgodnie z ustawowymi wymogami i nierozważenie:

- rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami P. S. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego w dniu 23 września 2009 r. na k. 44v-47 oraz na k. 147-148 złożonych w dniu 30 września 2009 r., a wyjaśnieniami (zeznaniaми) P. B. złożonymi na k. 87v-91 w zakresie ilości samochodów, które zostały rozebrane na części, osób które te samochody przywoziły, a następnie odbierały części z rozebranych samochodów,

- wyjaśnień P. S. i zeznań P. B. w części dotyczącej wykonywania innych zleceń obejmujących przerabianie samochodów i rozbieranie ich na części,

- kwestii dotyczącej rzekomego podziału ról i działania wspólnie i w porozumieniu oskarżonych W. Ł. i M. S. (1)

IV błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż W.

Ł. jest sprawcą zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień P. S. oraz M. S. (1), a także protokołów wyjaśnień złożonych przez P. B. w postępowaniu przygotowawczym wskazuje, iż W. Ł. nie brał udziału w przestępczym procederze.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł aby Sąd Odwoławczy działając na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej przypisanych W. Ł. czynów. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący faktycznie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Omawiając w pierwszej kolejności zarzut skarżącego dotyczący przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcia winy oskarżonego w oparciu o jednostronną analizę twierdzeń P. S. oraz P. B. w zakresie jakim obciążali oni oskarżonego, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. W tym miejscu przytoczenia wymaga wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., zgodnie z którym zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie rewizyjnym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. (II KR 114/74 OSNKW 1975/2/28).

Podkreślić zatem należy, że z przeprowadzonych dowodów wynika tak fakt dopuszczenia się przez oskarżonego umyślnego paserstwa jak i to, że zachowań takich oskarżony dopuścił się w stosunku do 6 pojazdów wskazanych w pkt. I sentencji.

Co do pierwszej kwestii to podkreślić należy, że Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji odnośnie nie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. Ł., w których zaprzeczał on swojemu udziałowi w przestępczym procederze oraz dania wiary tym twierdzeniom P. S., w których przyznał się on do zarzucanych mu czynów oraz

opisał na czym polegała ich przestępcza działalność a także udział w nim W. Ł. i różnej od niego osoby M. S. (1). Te twierdzenia korespondują bowiem tak z zeznaniami świadka P. B. jak i wynikami przeszukania garażu oraz zeznaniami pokrzywdzonych i co istotne z wnioskami płynącymi z opinii z zakresu mechanoskopii. Tym samym w pełni zasadnie Sąd Rejonowy odmówił wiary tym relacjom P. S. i M. S. (1), w których zaprzeczali oni aby W. Ł. brał udziałowi w popełnieniu przypisanych mu przestępstw. Trafnie zatem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślono, że początkowe wyjaśnienia P. S. i P. B. zasługują na wiarę, ponieważ są konkretne, zbieżne, wzajemnie się uzupełniają. Zostały one złożone w krótkim czasie od zdarzeń objętych zarzutami. Ponadto wymienieni składając określonego rodzaju relacje również sami siebie obciążali Wymienieni stanowczo rozróżniali dwie osoby - W. Ł. i młodego chłopaka od W.. Wymienieni ponadto nie mieli podstaw do bezpodstawnego obciążania W. Ł. i od początku podawali dane tak określające jego tożsamość jak i wskazujące na współsprawcę w przestępczej działalności. W pełni zasadnie zatem Sąd Rejonowy wskazał, że „ skoro (P. S. i P. B.) nie mieliby zamiaru od początku wskazywać na W. Ł., to nie tylko nie podawaliby jego danych, ale przede wszystkim nie rozróżnialiby dwóch różnych osób, opisując ich w odmienny sposób oraz (wskazując na) podział ról jaki wykonywali w przestępczym procederze” –k.1612 odw. Ponadto w tych pierwszych wyjaśnieniach P. S. oraz P. B. wskazali na takie okoliczności poznania tak W. Ł. jak i osoby określanej mianem młodego od W., które bez wątplenia wskazywały na dwie odrębne osoby.

Należało zatem zaakceptować stwierdzenie Sądu Rejonowego co do tego, że pierwsze wyjaśnienia oskarżonego P. S. zostały złożone spontanicznie i swobodnie. Wymieniony w dniu 23 września 2009 r. „ szczegółowo relacjonował swój udział, jak też udział W. Ł. w dokonaniu zarzucanych im czynów. Jednoznacznie stwierdził, że domyślał się, że sprowadzane przez W. Ł. samochody do warsztatu pochodzą z kradzieży, ponieważ miały, m.in. uszkodzoną wkładkę stacyjki. Wyraźnie stwierdzał, że spotkał „starego znajomego W. Ł.”- k. 88. Następnie, cały czas posługiwał się imieniem (...), (...), zarówno wtedy, gdy podawał o okolicznościach przyprowadzania samochodów do garażu jak i o odbieraniu przez oskarżonego części samochodów. Zaaprobować należy również ustalenie Sądu I instancji co do tego, że w tym samym dniu oskarżony P. S. także stwierdził stanowczo, że z W. przyjechała „nieznana mu młoda osoba” (k.89) co w pewny i nie budzący wątpliwości sposób wskazuje, że „od początku rozróżniał on dwie osoby - W., czyli W. Ł. , starego znajomego oraz nieznaną młodą osobę, chłopaka który przyjeżdżał z W.. W swoich wyjaśnieniach P. S. tym samym wskazywał **na podział ról** co do przyprowadzania kradzionych samochodów celem ich przerobienia jak i przyjeżdżania po odbiór części od tych pojazdów. Co równie istotne P. S. w trakcie przesłuchania przed prokuratorem nie tylko podtrzymał swoje uprzednie wyjaśnienia ale **potwierdził, iż samochody przyprowadzał W. Ł. i nadmienił, że wyjaśnienia złożone na policji złożył dobrowolnie, nikt na niego nie wpływał i są one zgodne z prawdą -k.98.**

P. S. podczas kolejnego przesłuchania w dniu 30 września 2009 r. podał, że ustalił dane młodego chłopaka ale co najbardziej jest istotne **wskazał, że ten „młody chłopak od W. Ł. przyprowadzał samochody do rozbioru.**

Podzielić zatem należało stanowisko Sądu I instancji co do tego, że późniejsze twierdzenia oskarżonego P. S., iż M. S. (1) określano imieniem (...), (...) są na tyle nielogiczne, że nie sposób w oparciu o nie czynić prawidłowych ustaleń. Na rozprawie oskarżony P. S. potwierdził okoliczności dokonania zarzucanych mu czynów jednakże jednocześnie zaprzeczał udziałowi W. Ł. w tych czynach. P. S. stwierdził także iż na siostrzeńca W. Ł. mówiono „W. młody” i że od początku w swoich wyjaśnieniach rzekomo chodziło mu o M. S. (1), kiedy używał imienia W.. Tymczasem jeszcze raz zauważyć należy, że P. S. co do W. Ł. użył określenia „stary znajomy”, a ponadto jednoznacznie twierdził, iż z W. przyjeżdżała młoda nieznana mu osoba, młody chłopak. Tym samym P. S. faktycznie podjął nieudolną próbę przedstawienia M. S. (1) jako W. czy też młodego W.. Jednakże co zasadnie podniósł Sąd Rejonowy, to właśnie M. S. (1), z uwagi na wiek, został określony przez P. S. jako młoda osoba, która przyjeżdżała z (...), czyli bez wątplenia był on inną osobą niż W. Ł.. Także zatem i Sąd Okręgowy uznaje, że używane przez P. S. imię **W.** w zakresie podawanych przez niego okoliczności związanych z stawianymi oskarżonym zarzutami **odnosi się może tylko i wyłącznie do oskarżonego W. Ł..**

Potwierdzeniem tych twierdzeń P. S., w których obciążył on oskarżonego są relacje P. B.. Wymieniony w dniu 20 września 2009 roku jednoznacznie stwierdził, że przeróbki zlecane były mu i P. S. przez W. Ł.- porównaj k.44-47. P.

B. jasno i pewnie także podał, że to W. Ł., który jak to opisał przyjeżdżał samochodem V. (...) koloru białego po części z rozebranych samochodów, przyprawdzał do warsztatu samochodu „legalne” jak i pochodzące z kradzieży oraz, że od tego oskarżonego dostał zapłatę za pośrednictwem P. S..

Istotne jest również i to, że podczas konfrontacji z P. S. także P. B. rozróżniał dwie osoby - W. Ł. i **młodego od W.**, jedynie podając co do tego ostatniego, że nie wie jak się on nazywa k.383. Tym samym odrzucić należało twierdzenia P. B. z konfrontacji z oskarżonym – k.382-383 i M. S. (1) k.404-405, w których zaprzeczył on wskazywania na oskarżonego W. Ł. oraz **rozpoznał!** M. S. (1) jako osobę znaną mu pod danymi W. Ł. albowiem w świetle twierdzeń z dnia 22 września 2009 r. i z dnia 17 lutego 2010 r. ta wersja jest całkowicie niewiarygodna i ma jedynie na celu uchronienie W. Ł. od odpowiedzialności za popełnione przestępstwa.

W konsekwencji zaakceptować również należy stanowisko Sądu I instancji, że nie jest prawdopodobne i logiczne, aby dwaj dorośli mężczyźni, jak P. S. i P. B., znając W. P. S. od wielu lat, a P. B. zapoznając go wcześniej niż M. S. (1), pomylili go z młodszym M. S. (1).

Sąd Rejonowy prawidłowo także nie dał wiary twierdzeniom P. S. i P. B. co do tego, że osoby ich przesłuchujące miały nie zapisywać dokładnie ich słów. Powyższemu zarzutowi przeczą pewne i jasne twierdzenia I. D., która przesłuchiwała P. S. i P. B. w dniach 22 i 23 września 2009r. Świadek nie znała wcześniej oskarżonego oraz P. S. P. B. i zapisywała, to co podawały przesłuchiwane przez nią osoby. Co w tym zakresie jest także istotne w dniu 23 września 2009 r. P. S. podczas przesłuchania przez prokuratora stwierdził stanowczo, że wyjaśniał wcześniej dobrowolnie i nie zgłaszał żadnych zarzutów wobec wykonywanych z nim przez funkcjonariuszkę Policji czynności.

Co do wyjaśnień oskarżonego M. S. (1), to bez wątplenia miały one na celu wspomoczenie wersji podawanej przez oskarżonego. Trafnie zatem Sąd I instancji uznał, że jest ona jedynie zbieżna z relacją P. S. i P. B. w zakresie procederu związanego z rozbieraniem sprowadzonych do warsztatu P. S. skradzionych samochodów. Podkreślenia jednakże wymaga fakt, że M. S. (1) w swoich pierwszych wyjaśnieniach podał, że to W. Ł. zapoznał go z P. S.. „Eliminowanie oskarżonego” z przestępczego procederu przez M. S. (1), który jak to słusznie wskazał Sąd I instancji był najmniej obciążony przeszłością kryminalną i wzięcie na siebie całej odpowiedzialności za przedmiotowy przestępczy proceder miało jednakże nie na celu przedstawienia rzeczywistego stanu rzeczy ale uchronienie w ten sposób W. Ł..

Podzielając zatem twierdzenia P. S. i P. B. w części, w której przyznali, że przyjmowali sprowadzane przez oskarżonych W. Ł. i M. S. (1) samochody pochodzące z kradzieży dodatkowo wskazać należy na okoliczności świadczące o tym, że trafnie przypisano W. Ł. paserstwo w zakresie **sześciu** przypisanych mu pojazdów.

Wskazać zatem należy, że świadczą o tym tak okoliczności związane z ujawnieniem w garażu wynajmowanym przez P. S. samochodu V. (...), który został skradziony Ł. J. w nocy z 9 na 10 września 2009 r. z parkingu przy ul. (...) w O. i który pomimo częściowego demontażu, został rozpoznany i zwrócony pokrzywdzonemu jak i elementów pojazdów o numerze (...) (...) o wartości 38 000 zł, który został skradziony M. F. w dniu 8 czerwca 2009 r. z parkingu przy ul. (...) w O., o numerze (...) (...) wartości 40 000 zł, który został skradziony K. J. w dniu 28 lipca 2009 r., z parkingu przy ul. (...), o numerze (...) (...) wartości 41100 zł, który został skradziony na terenie Niemiec w okresie od 29 do 31 lipca 2009 r., o numerze (...) (...) wartości 33600 zł, który został skradziony na terenie Niemiec w okresie od 6 do 7 sierpnia 2009 r. i o numerze (...) (...) wartości 29900 złotych, który został skradziony na terenie Niemiec w okresie od 25 do 26 sierpnia 2009 r. **Dopełnieniem powyższego jest informacja jak na k.242-243 i na k.296-297 a przede wszystkim wnioski płynące z opinii jak na k.215-220.** Analiza powyższego niezbicie prowadzi do ustalenia, że przypisanie W. Ł. zachowań jak w pkt. I sentencji zaskarżonego wyroku co do wskazanych w nim pojazdów jest w pełni prawidłowe.

Zauważyć bowiem należy, że z analizy twierdzeń P. S. i P. B. wynika, że ich działalność w garażu wynajmowanym od I. H.- k.20 faktycznie związana była z rozbieraniem pojazdów przyprawdżanych na zlecenie oskarżonego. Wymienieni opisali kwestię spotkania z W. Ł. i przystania na jego propozycję. Zatem przebieg „współpracy” i przedstawione przez nich okoliczności wskazują, że **w garażu w B. nie znajdowały się takiego rodzaju części samochodów, które świadczyłyby o „szerszej działalności” nie związanej z przedmiotową sprawą-** k.44-47 i k.88-91.

Zauważyć przy tym należy, że P. S. i P. B. podawali jednocześnie, że gdy wykonywali czynności na zlecenie M. S. (2), to robili to w jego garażu położonym przy ul. (...) M. w O. a zatem nie przy ulicy (...) w (...) – k.90 i k.46. **Tym samym wobec nie budzących wątpliwości wniosków opinii, wskazujących na 6 pojazdów, to ten dowód a nie relacja wymienionych winien być podstawą stanowczych ustaleń.** Zauważyć przy tym należy, że wobec stosunkowo szerokiej „działalności” z udziałem oskarżonego oraz osób z nim współpracujących nie można jedynie o liczby wskazywane przez P. S., P. B. i M. S. (1) ustalić jej faktycznego zakresu. Tym samym podawaną przez tych ostatnich we wskazanych wyżej relacjach liczbę rozebranych pojazdów – nie 6 ale 5- należy uznać za błędną, podobnie jak nie zawsze precyzyjne i ściśle określenie kolorów pojazdów. Wobec powyższego także mocno akcentowana przez obrońcę oskarżonego kwestia koloru pojazdów- k.1628-1629 nie może podważyć prawidłowości ustaleń co do liczby rozebranych samochodów. Podkreślić ponadto należy, że P. S. i P. B. gdy byli przesłuchiwani w dniach 22 i 23 września 2009 r. to stawiali pod zarzutem popełnienia tylko jednego czynu- porównaj k.42 i k.85. **Tymczasem gdy co do P. B. w dniu 2 czerwca 2010 r. wydano postanowienie o uzupełnieniu zarzutów przyznał się on do wszystkich zarzucanych mu czynów całości i faktycznie odmówił dalszych wyjaśnień** – k.548-550. Tym samym P. B. potwierdził wówczas, że wspólnie i porozumieniu z innymi osobami dopuścił się **sześciu** paserstw pojazdów. Nie sposób przy tym przyjąć, że P. B. mógłby być nieświadomy tych swoich twierdzeń skoro był on uprzednio karany i zdawał sobie sprawę z konsekwencji określonego rodzaju wyjaśnień.

Wreszcie na uwadze należy mieć treść prawidłowego rozstrzygnięcia co do M. M., któremu słusznie przypisano zachowanie dotyczące **pięciu** pojazdów. W tym zakresie Sąd I instancji sporządził uzasadnienie jak na k. 1657-1662, trafnie argumentując co do uniewinnienia M. S. (1) od zarzutu związanego z pojazdem skradzionym na szkodę M. F.. Wskazać przy tym należy, że P. S. podawał, że W. Ł. pierwsze auto dostarczył sam i dopiero potem w przestępczym procederze zaczął również brać udział M. S. (1).

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok co do zasady uznano za prawidłowy. Jedynie z urzędu mając na uwadze wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia uznano za celowe złagodzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności. W. Ł. podobnie jak i P. S. działali wspólnie i w porozumieniu oraz w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1 kk. Wprawdzie ich role w „przedsięwzięciu” nie były tożsame, to uznać należy, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego im zachowania jest podobny Tym samym brak jest takich okoliczności, które w sposób pewny i stanowczy nakazywałyby wymierzenie W. Ł. kary surowszej niż ta, która została orzeczona wobec P. S..

W tej sytuacji zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że orzeczoną w stosunku do oskarżonego W. Ł. karę złagodzono do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w pozostałej części wyrok utrzymano w mocy- art.437§2 kpk, art.458.pkt.2-4 kpk. W świetle podniesionych okoliczności taka kara będzie wystarczająco dolegliwa i winna odzwierciedlić społeczną szkodliwość czynu i stopień zawinienia W. Ł. oraz spełnić wobec wymienionego cele wychowawcze jak również właściwie ukształtować świadomość prawną społeczeństwa. Nadto izolacja oskarżonego w takim wymiarze winna skutkować właściwą resocjalizacją i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowania odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.